

Per JesusR el ds., 23/05/2020 - 12:55

Dissabte vaig anar a dormir molt tard. Tenia un sopar i ens vàrem quedar xerrant molta estona. Comentàvem com ens havia anat el confinament i tota aquesta pandèmia que sembla que comença a recular.

Estava mig adormit i sentia que picaven a la porta. Segurament feia molta estona que picaven. Obro la finestra i veig una dona de mitjana edat que em mira i em diu: "Si us plau, obriu-me, que no em trobo bé." Feia cara de molt cansada i portava una motxilla.

Dubto uns instants, però la intuïció em diu: "Per què no li obres, a veure què vol?" Fet. Baixo al portal i obro. "Què li passa?" Em mira (una cara exhausta, absolutament esgotada). "Mira, aquesta matinada he sortit de l'hospital. M'he perdut per la ciutat, i necessito dormir, fa dos dies que no puc." Mogut per dintre li dic: "Passa, tinc l'habitació de la meva germana, que és a Itàlia i no pot tornar."

Quan li ensenyo l'habitació, em mira amb gran amabilitat i em diu "gràcies", deixa la motxilla a terra i s'estira al llit. De tanta son que porta, queda clapada a l'instant. Tanco i sento interiorment una confiança total. Estic segur que no hi ha engany. Al cap de pocs segons jo també torno a dormir. Fins a les tres de la tarda.

Quan em desperto, el primer que penso és que he sigut una mica imprudent. Baixo, truco a la porta de la cambra de la meva germana. Ningú respon. Obro amb molta cura i veig que ella no hi és i tampoc la motxilla. Tot està en ordre: l'habitació, el menjador, la cuina... Quan, després de la inspecció, torno a l'habitació de la meva germana, m'adono que hi ha un escrit sobre la tauleta de nit. El miro. Hi posa el meu nom.

"Estimat Joan, moltes gràcies. M'has obert la porta de casa teva sense preguntar-me qui era. Saps? Això avui es considera una imprudència, però ho has fet sincerament, deixant-te portar pel cor. Recordes allò que vaig dir ja fa segles? "Això que feu a un d'aquests petits a mi m'ho feu." Avui he pogut descansar a casa teva. Que tinguis un bon dia."
